

Joc de mirades

MIREIA TODA COSI

*Un somriure, creat del no-res per a no ser res
i acabar-ho significant tot...*

Ganes de viure. No ha tingut temps de sonar el despertador, si més no encara. M'he despertat sola, un raig de sol ha entrat entre les cortines. Tímid i càlid m'ha acaronat i s'ha convertit en un lladre silenciós del meu son profund. En sentir-me robada he obert els ulls. Posant cada vegada més distància entre les meves pestanyes allargassades m'ha assaltat aquesta certesa: tinc ganes de viure! No vol dir pas que fins avui no hagi estat viva, però el cert és que mai no m'he sentit realment viva. Somric per a mi mateixa, és divertit sentir-se diferent de vegades. M'aixeco ja, agraïda a aquest benaurat sol que m'ha despertat. Recolzo els dits de la mà dreta en la finestra i miro amunt. Certament, un dia preciós, tinc bones vibracions. Abaixo la mirada i somric, ungles multicolor per captivar la mirada de tot aquell qui s'hi vulgui fixar. Felicitat.

—T'has aixecat Adela?

—Sí, mama, no pateixis que ja sóc grandeta...

No canviaria mai, per ella sempre seria la seva criatura. Somric. En això consisteix ser filla, no? Vaig al lavabo i em miro. Avui serà un gran dia, ho he decidit, sí o sí. Em pentino la cabellera daurada perfectament llisa enrere, deixant la meua front a l'aire, em rento la cara i la son acaba d'evaporar-se. Un xic

de maquillatge, estic feliç, vull ressaltar els meus ulls irisats, aquest verd mesclat amb espurnes de blau i marró, són únics, com jo mateixa. Una punta de rímel, m'encanta. Eixugo una gota d'aigua que ha quedat resagada sobre la meua pell suaument torrada. M'estimo, penso mentre em pinto els llavis d'un rosa pàl·lid, això és el més important. Maleït serrell, és un constant destorb, tallat de biaix quasi em cobreix un ull, quina ràbia així no llueixo! Em trec la llengua a mi mateixa mirant el reflex amb gest còmic. Aquesta insòlita alegria és del millor que he provat, podria acostumar-m'hi perfectament.

M'enfundo en uns texans cenyits blaus, una camisa senzilla de quadres —la típica de llenyataire que en diuen— amb una camiseta negra a sota, les converse velles, grises, gastades i genials als peus. Una ullada de cos complet al mirall, poso una mà a la cintura i em llenço un petó, perfecte!

—Adela? —segueixo recollint el que necessito, les ulleres de sol, el moneder, mocadors, diners, ...— Adela! Aviat arribaran, diria que ja les sento per baix, espavila't!

Amb un cop de porta queda l'habitació tancada i mentre alço un terrabastall terrible per les escales escoło una mà a la cuina per segrestar el suc i la torrada que segons després em penja ja de la boca en equilibri de trapezista.

—No gastis g... —no és a temps d'acabar la prohibició que jo ja he arribat al replà d'un salt.

—Sempre l'última, no sé pas com t'ho fas, Dela!

—Bah, no siguis exagerada, és tan sols el preu per estar sempre tan divina! —li dic tot regalant-li una llengota, a la Niki.

Ella m'ensenya la llengua també i totes esclafim en riures divertits.

—Deixeu de fer l'animal i marxem o què?

De vegades penso que semblen les tres protagonistes d'un d'aquells reality shows de televisió que tant ens absorbeixen a totes. Tan sols la Bec és la que, potser, té el cap mig ben posat amb els seus rínxols negres i la seva mirada d'un blau d'acer, traspuant intel·ligència. Per altra banda la Niki i jo l'emboгим, llancem per terra tot el control que pugui tenir. Per això és la Bec qui condueix mentre nosaltres ens posem dretes a la part de darrera del descapotable, somrients i cridant als altres conductors. Riem, ens mirem i deixem les cabelleres al vent. De tant en tant topo amb els seus ulls negres enigmàtics, mai no aconseguixes saber quina malifeta tramen.

—Comporteu-vos una miqueta, tenim la policia aquí al costat i vosaltres comportant-vos com si ja anéssiu begudes de bon matí! Heu perdut el seny.

—T'equivoques Bec, primer de tot no anem begudes i en segon lloc tampoc no hem perdut el seny.

—Exacte, la Niki té raó, simplement no n'hem tingut mai!

Vam riure a gust una bona estona abans de comportar-nos i seure, ara ja està un xic emmurriada, però no hi fa res, la Bec ja se n'encarrega de distreure-la. Mentrestant jo em dedico a fitar pel carrer tota aquesta gent, a imaginar-ne les històries, presentint que a mi me n'espera una de bona, alguna cosa dins meu crida per a llevar-se, exclamacions de vida que m'adverteixen. Podria ser un gran dia, però què dic? Serà un gran dia! Cada batec m'injecta adrenalina, cada diàstole un xic més d'exaltació.

—Eh, Dela, avui l'hem de fer grossa, s'ha acabat ser santes, és temps de rebel·lió!

—No, per favor, no... No comenceu com sempre, vull una nit tranquil·leta, per favor, clemència.

—Ja tindràs temps quan siguis una àvia centenària, si no et diverteixes ara quan ho faràs? No ens aixafis la guitarra va, que t'ho passaràs bé.

—Me'n fas dubtar.

—Va, que ja saps que la Niki no parla seriosament, Bec.

—No parla seriosament fins que ja estem de festa i allà troba una manera o altra de cridar l'atenció.

—És clar, la gent ha de saber que l'ànima de la festa ha arribat, la divinitat, la noia trofeu, la bellesa excelsa! Veus? Jo també sé fer servir paraules intel·lectuals.

Es gira mentre condueix, un instant en el que s'abaixa les ulleres de sol ens mira d'aquella manera seva com dient: «Sou un parell de casos perduts que no entenc com puc tenir d'amigues, no teniu solució.» Totes riem davant d'aquesta gran veritat. Em passen per sobre uns cabells de xocolata que s'estiren per arribar a la ràdio. La Bec li pica la mà i li retreu el comportament però, ignorant-la, ella apuja la música i comença a ballar en el seient mentre somriu als nois. Niki, ets la més eixelebrada, sens dubte.

Cadascuna en la seva línia de pensaments. Jo m'abstrec, veient la vida passar, els instants, preguntant-me realment què és el temps i quina importància té. A l'instant ho entenc, tan sols té la importància que jo li vulgui donar, altre cop somric. Sonen les notes d'una altra cançó en la ràdio i sense dir-li-ho

alguna mà ja n'alça la veu just per la tornada: «All in all it's just another day now | You're falling down | What you gonna do | Standing on top of the world tonight | No ones looking back at you.» Tret de jo mateixa ningú no sembla fer esment en la lletra que acompanya la música. Sí, res més que un nou dia, estarem al cim del món aquesta nit, ningú no et tornarà a mirar, això és el que em xiuxiueja el cantant a cau d'orella. Li faré cas, els records amargs quedaran oblidats. M'enamoren les cançons, com poden marcar sense saber-ho cada instant amb sabors diversos, i aquesta s'escau que ni pintada amb el seu regust d'alliberament, de rebel·lió.

—Dela! Desperta't, sempre igual te'ns adorms amb els ulls oberts. Ets única noia...

—Perdona Niki, però jo no estava tan pendent com tu d'examinar cada noi que creuava pel carrer.

—Eh, jo no els examino, els escullo i els mostro la mercaderia...

—Oh, voleu fer el favor de no discutir tant? Passem a la botiga a comprar les disfresses, d'acord?

—Sí, mama —responem a cor, rient com boges i abraçant-nos per exasperació de la Bec.

—Va, no et facis la dura i uneix-te a nosaltres dona.

Havent-la vençut ens abraça també fortament, somrient amb els seus llavis molsuts, ensenyant les dents perfectes.

—Au! Traïdores no em pessigieu el cul!

¹ Al capdavall és només un altre dia avui | Tu estàs caient | Què faràs? | Estant al cim del món aquesta nit | Ningú no t'està tornant a mirar.

—Eh, no t'inventis coses, mira, mira, segur que ha estat aquell noi moreno d'allà que es fa el despistat!

Ja no hi ha res més a fer que prendre-s'ho amb bon humor: el noi es gira i ens mira preguntant-se què deuen estar dient aquella colla de sonades que criden enmig del carrer.

—Oh, per favor! Niki, a veure, estic resignada a que tu i la Dela us passeu la vida fent i dient bogeries, però a l'hora d'inventar almenys podríeu tenir més bon gust!

—Ja era hora, per fi t'has despertat! Per favor segueix en aquesta línia aquesta nit, et preferim així que no pas fent-nos de mare.

M'etziba un cop extraordinàriament precís a les costelles que em doblega i em deixa panteixant, com les té d'amagades aquestes sortides la pacifista de la Bec, mare meva...

—Ho sento, no et volia fer mal. Estàs bé?

—Sí, sí, no et preocupis, però saps què?

—Què? Quina por que em fas tu ara...

—M'ho hauràs de compensar, aquesta nit convides tu!

—D'acord... Només un còctel, eh.

—Fet! Ja podries pegar-me més sovint.

—Ei! No m'ignoreu, d'acord? Entrem que ja tinc ganes d'escollir una disfressa que em faci ben sexy i remarqui les meves formes perfectes —sense gens de pudícia es posa a fer posturetes al bell mig de la rambla mentre nosaltres ens en desentenem i ens fem les despistades tot mirant cap a una altra banda i entrant a la botiga de disfresses.

Perduda en la seva pròpia passarel·la de moda encara tarda una bona estona en adonar-se que nosaltres ja som dins mirant

caretes. Tot amenaçant-nos i proclamant mil malediccions entra i s'uneix a les infinites proves d'antifaços. Bromegem amb les falses màscares venecianes, volem anar ben elegants a la festa, tan irreconeixibles com irresistibles. Aquest lloc és ideal, aquí no se'ns considera boges, passem desapercbudes entre tots aquells qui juguen a ser d'altres persones. Ara ningú no ens mira.

—Eh, eh, mireu aquesta que maca que és!

—Oh, el blau quedaria genial amb el meu vestit...

—Quina pena, les més boniques són les més cares.

—Noies un dia és un dia, a gatar!

Mil comentaris que es perden en aquella franja atemporal. Corren les busques del rellotge en una cursa que no sembla interessar a cap de nosaltres. Em vaig allunyant, perdent-me en els meus pensaments, entre infinites disfresses, personalitats diferents, canviant, per convertir-te en qualsevol durant una nit. No puc evitar ensonyar-me, imaginant-me amb cada una que veig, sent algú altre, una a qui ningú no conegui. De sobte em descobreixo adonant-me que avui no he dedicat ni tan sols un instant al meu cor trencat, em dec estar curant? Tan de bo. Ara que hi penso aquesta, la nit, podria ser l'ocasió per a oblidar del tot, per prendre-m'ho a la lleugera i viure un amor que duri tan sols fins la sortida del sol...

Xiuxiuegen, ja no les puc ignorar més, m'han despertat del meu somni i no els ho penso perdonar.

—Sou monstruoses, no deixeu de xafardejar, em deixeu de banda i a sobre no em dieu ni de què parlem! —són terribles, m'estan fent arribar a la desesperació amb el seu atac de riure després de mirar-me perplexes—. Què coi us passa?

Ara sí que algunes persones de la botiga es giren per mirar, fins i tot el dependent. No puc evitar-ho, m'han posat de mal humor i no m'ho prenc a broma sinó que la meua pell daurada s'enrogeix.

—No-pot-ser! De debò no te n'has adonat...?

—A banda del soroll constant que feu de què m'hauria d'haver adonat Niki?

—Està totalment out —*ara sí que la Bec m'està fent enfadar, la racional es passa a la banda de la bogeria, parla de mi com si jo no fos davant.*

—Burra, que no t'adones de res! Aquell noi, aquell d'allà que està amb el grupet, no el veus?

—Què li passa? Una de les teves futures preses?

—Què més voldria, des de que hem entrat estic intentant que es fixi en mi, però tinc un problema.

—Ai pobreta, la deessa Niki no pot captivar el seu últim capritx. Explica el problema a veure si entre totes el resollem i deixeu de fer tant rebombori d'una vegada i per totes.

En aquest punt és on la Bec no s'aguanta més el riure i esclata com una olla pressió, per altra banda la Niki em mira amb odi i rostre greu, alça un dit i m'assenyala.

—El problema ets tu!

—Què he fet jo ara si es pot saber?

—Ni m'ha vist a mi, tan sols et mira a tu des de que hem entrat! M'estàs robant el protagonisme.

Ja està, ja no pot impositar més el gest de gravetat i li salten les llàgrimes del riure contingut mentre la clientela es gira

altre cop per ullar a aquesta colla d'eixelebrades. Acabaran amb mi. Ara em puc imaginar com es sent la pobra Rebeca quan la deixem constantment en evidència amb els nostres numerets. M'estic fonent literalment. Amb tot faig una ullada a la botiga i llavors es creuen els nostres ulls. Ja he trobat el rostre de la presa que he manllevat sense saber-ho a la Niki. Vist i no vist, tan sols un instant perquè no sóc capaç de seguir topant amb tantes mirades reprovadores. No podria pas tenir les galtes més enceses, aquesta me la pagaran, i tant que ho faran. D'aquella visió panoràmica me'n queda el record d'uns ulls petits, cendrosos i brillants amb un marc de cabells atzabeja, descuidat, irregular, un xic llarg i llis, malgrat el desori.

—Aquesta me la pagareu «amigues», us ho ben juro, aquesta us la recordaré temps. Bec, oblida't del còctel, si us voleu fer perdonar m'haureu de convidar, de per vida!

La gent ha deixat de mirar, menys mal. Aprofito l'avinentesa per etzibar-los un cop a cadascuna a veure si se'ls passen les ganes de fer broma d'una vegada per totes. Encara tarden una estona més a poder-se incorporar i mirar-me amb llàgrimes als ulls.

—Per...do...na, pe...rò no ho hem po...gut e...vi...tar.

—Ja n'hi ha prou Niki, a mi no me n'ha fet de gràcia.

—A nosaltres molta!

—No sé si et prefereixo de mare o de conxorxa amb la Niki!

—No et queixis, que el noi era ben guapo, a sobre que fem que t'adonis de que tens possibilitats amb un adonis...

—Per favor, com si no sabéssiu que ara mateix no en vull saber res de nois!

—Qui és l'avorrida ara? Dela, aquesta és la nit, el moment idoni per alliberar-te, per aprofitar-te d'algun noi, només fins el matí, un trofeu que quedarà immortalitzat en una vitrina sense significar res més.

Maleïda Bec, m'havia estat llegint la ment uns minuts abans o què?

—Deixeu-ho córrer noies, no us penso escoltar més.

Sens dubte aquella noia de cabells castanys intentava cridar la meva atenció, però la rossa havia guanyat. Quina llàstima que ara ja pagaven i marxaven. Ha estat divertit, realment diria que són bones preses. M'he quedat amb la seva cara, amb aquests ulls plens de matisos, amb les ungles, de colors cridaners.

—Heu vist aquesta cara?

—Sí, sí, ja ha posat els ulls en un nou objectiu!

—És la rossa, no? He vist com te la miraves, no te l'has tirat aquí mateix per poc, no saps dissimular.

—Eh, eh, eh, des de quan jo m'aprofito de les noies per fotre-m'hi al llit només? Va no sigueu així que jo mai no ho he fet això!

—Noooo, que va, mai no has fet res com això, mai no has utilitzat cap noia per divertir-te, mai no n'has enganyat cap. Ets un sant, guaita el cinturó de castedat intacte!

—Això ja és més realista, així m'agrada.

—No has sentit parlar mai de la ironia Nat?

Encara ara no tinc gens clar si prefereixo Nathan o Nat, els dos noms sonen tan horriblement malament...

—Sou una manada de cabrons, us sembla maco parlar així d'un amic vostre?

—No és que siguem uns cabrons, ens limitem a dir la veritat, és diferent.

—Mira Mike, vols saber què et faré com segueixis així? Aquests ulls verds tan macos que tens te'ls treure amb una cullereta de cafè i després t'arrancaré un a un aquests cabells rosos dels que estàs tan orgullós.

—Ei, calma, calma, no t'acceleris Nat!

—En Justin té raó, has de relaxar-te, inspira i expira— sense comentaris, està fent respiracions amb els ulls tancats, un bon cop a l'estómac i es doblega quedant sense oxigen. Molt millor.

—Quines males puces xaval... D'acord que estiguis de mala llet per haver perdut de vista el bombonet, però no n'hi ha per tant tampoc.

—No t'estrangulo aquí mateix Àlex perquè hi ha massa gent que sinó ja estaria fet.

Encara discutim absurdament durant una bona estona fins que no agafem quelcom per amagar les nostres identitats i sortim per anar cadascú cap a on li convé. Jo pujo a la moto i accelero deixant-me segrestar pel vent, preguntant-me si aquella noia estarà a la festa d'aquest vespre, realment vull caçar-la, *necessito* aquest trofeu, i penso tenir-la tant sí com no. Maleïts boques, mira que anar esbombant les meves intencions a veu alçada a la botiga...

Recordo els seus ulls, el seu cabell, he vist l'antifaç que s'ha comprat, si és a la festa la trobaré. Serà meva.

Hi ha noies difícils que saps que no podràs fer caure, i jo m'he fet amb totes elles, en canvi aquesta m'ha cridat especialment l'atenció, he estat incapaç de desxifrar-la. Les lleigeixo a totes i alguna cosa em xiuxiueja a l'orella exactament el que he de dir-los perquè caiguin rendides als meus braços. En tinc una vista preliminar, ara me la trec del cap i segur que la meva intuïció m'ajudarà a guanyar-me-la aquesta nit. Condueixo una mica més amb la moto fins que trobo un parc i l'aturo, quina llàstima deixar de sentir la llibertat de les dues rodes. L'amarro a un fanal i començo a passejar, ja tenia ganes d'estirar les cames. Bah, només hi ha criatures per aquí. Quina hora deu ser? Aixeco el cap per mirar el rellotge i sento enllà les campanades que toquen dos quarts de cinc, hòstia, i jo sense dinar. És pensar-hi i l'estómac comença un rau-rau que no em deixa ignorar-lo, res a fer, començo a pensar en trobar algun racó per satisfer-lo. Davant meu un d'aquells venedors ambulants de frankfurts apareix en el moment més adequat, m'hi atanso i li'n compro un parell esperant que siguin suficients per fer-lo callar. Unes passes més endavant veig un banc on m'assec a veure passar el temps.

Buf... D'aquí fins les onze m'espera estona, no vull tramar una estratègia, vull que tot plegat sigui espontani, vull que ella cregui que és el destí, si m'hi penso massa encara s'adonarà de que tot és preparat. Segur que és d'aquelles noies que no deceben en traure's la roba, estarà

simplement delectable. Qui sap si aquelles mans són miraculoses, d'aquelles perfectes, llises, tan diferents de les meves. Tinc el seu gust a la boca sense haver-lo provat, és dolça, amarga i forta, una aroma a vainilla torrada; deliciosa.

—Eh! Nat, ets tu?

Maduixa.

—Mònica? Quant de temps preciosa, com estàs?

Ella té gust a maduixa, però diria que me'n vaig quedar jo tot el sabor, vaig espremer-ne tot el suc que vaig poder.

—No et cal pas ensabonar-me a mi que ja vaig caure un cop però dos no.

—Ja saps que no m'agrada repetir dona —m'aixeco i li dono dos petons de cortesia, sempre podria comptar amb ella, la primera de provar els meus llavis, potser l'única que no era tan sols un trofeu.

—Prefereixo prevenir, ja ho saps —em somriu sincera, em coneix tots els trucs la condemnada, per estrany que sembli les dents irregulars no la fan lletja sinó que li donen un aire entremaliat.

—Encara estàs amb el noi aquell o ja ha desaparegut l'amor?

—Quan aprendràs que no és un mite? Que no ve i se'n va així com així?

—S'ha de viure i experimentar, provar els gustos que t'ofereix la vida!

—No canviaràs mai, espero que algun dia t'adonis que estàs equivocat.

—Jo sempre tinc raó, ja veuràs com ho reconeixeràs un dia o altre.

—Bé, ja veurem. Per la cara amb la que t'he enxampat tenies el cap en alguna nova presa, qui és? —tan suspicaç com sempre, sóc transparent per a ella.

M'està mirant amb els ulls verds que em travessen. Sacseja la seva mitja melena de rínxols color panotxa i em segueix examinant.

—No sé qui és —«No vulguis prendre'm el pèl», diuen les seves maragdes—. No em miris així que ja saps que a tu no t'enganyo.

—Explica't doncs.

—Només l'he vist a la botiga de disfresses, m'he quedat amb la seva cara, els ulls, el cabell i l'antifaç que s'ha comprat.

—No t'has fixat en res més?

—Que està boníssima evidentment! Espero trobar-me-la a la festa d'aquesta nit, llavors...

—Llavors serà teva, tindràs una altra noia trofeu a la col·lecció.

—Però no un trofeu qualsevol, t'ho juro aquesta és de campionat. Ooooh, mare meva.

—M'ho podia imaginar amb la cara de babau que tenies quan t'he trobat.

—Vindràs a la festa tu?

—Suposo que sí, a veure què tal aquesta nova obsessió teva. No em vull perdre l'espectacle. Saps què? Potser seria divertit delatar-te...

Havent dit això em dóna l'esquena, la veig perfectament capaç, l'estiro del braç i l'obligo a mirar-me als ulls.

—No m'ho faries pas això, no?

—Nat, saps que no sóc tan perversa.

—No les tinc totes, quan vols ets diabòlica...

Somriu i s'encongeix d'espatlles, se li aixeca el nas esquistat que té i les pigues es mouen per les galtes. Té un aire trapella que la fa més nena.

—Tu no cal que et preocupis per res senyor. A banda d'estar boníssima quin aspecte té?

—Uns cabells rossos llarguíssims i llisos, una mica moreneta, els ulls verds i les ungles de colors.

—Ostres, ja sé de qui em parles!

—Què? Com es diu?

—La teva presa, lamento dir-t'ho, però és una utopia.

—Per què si es pot saber?

—T'has enamorat de la *Barbie*, és només una nina, no existeix en la realitat tòtil!

—No et pegaré perquè ets una noia, no pas per falta de ganes.

Esclata a riure i ja no sé ni què dir-li, un dia d'aquests me la carregaré, a ella i a les seves bromes. Problemes de conservar la relació amb les ex, sempre buscaran la manera de fer-te la guitza per molta «amistat» que hi hagi.

—Va, que t'ho dic en broma.

—Sí, en broma, però ja l'has deixada anar i t'has quedat ben a gust.

—No et pots ni imaginar quant...

Es queda asseguda al meu costat una bona estona i passem el temps xerrant, vol convèncer-me de que m'enamori d'algú i que deixi de jugar. No entén que jo vull viure sense lligams i tenint totes aquelles que vulgui per a mi. Oi que jo no intento fer que deixi el seu xicot? Estaria bé que tingués en compte el meu esforç, bé, no hi ha res a fer. Sonen lluny les cinc i poc i s'acomiada, em sona el mòbil i recupero la moto per volar com un ocell i plantar-me al camp per a jugar a futbol. Com em cansin massa aquesta nit encara no rendiré i em fotran...

Semblem una colla d'animals barallant-nos per la pilota i ens perseguim els uns als altres, guanyem i ens felicitem, alguns fins i tot volen pels aires, una dutxa i al bar a fer una cerveseta per a preparar ja el clima per a la nit. Cadascú té pressa per arreglar-se, tots duen les mateixes intencions que jo, tot i que no s'atreveixen pas a apuntar tan alt. Se m'escapa un somriure burleta en imaginar-me com serà tot, com la tindrè entre els braços i seré mirat amb enveja, el meu ego s'inflama per moments.

—Eh, desperta't, ens veiem al vespre, no?

—Sí, sí.

Deixo de somiar, m'hi obligo. A veure si després la noia serà una decepció, o, encara pitjor, ni tan sols no vindrà a la festa i em quedaré sense delectar-ne aquest sabor dolç i amarg, fort, a vainilla, que no em puc treure ja del paladar. Ara que hi penso, tractant-se d'una festa com aquesta ho tindrè molt fàcil. Que atractiva la millor arma de qualsevol caçador com jo, l'alcohol que beuen les dolces donzelles

que acaben embriagades i, sense saber ben bé com, en els meus braços. És idoni, però per altra banda em fa sentir una mica com si la conquesta perdés mèrit.

Al cap i a la fi les hores han avançat més ràpid del que esperava. Tots criden per acomiadar-se, declaren les intencions d'enxampar la turca del segle a base d'alcohol al vespre, de buscar preses que es despertaran espordides de bon matí en uns llençols desconeguts. Jo sóc compassiu, com a mínim sóc atractiu i els agrada veure'm mentre em faig l'adormit. Com en són de simples, veient-los els ulls pots saber exactament què volen que els diguis, què necessites per fer-les caure. I quan ja no les vols més? És tan fàcil com fer alguna cosa «imperdonable» —una de les opcions que més m'agrada és la d'anar-se'n amb una altra noia al llit, una espècie de..., de dos per un.

Amb la quantitat de temps que he perdut són ja dos quarts de deu. Poso les claus del pis compartit al pany,. Avui els companys no hi són, la setmana lectiva s'ha acabat i han tornat als seus pobles amb el pare i la mare. És el non plus ultra de la comoditat, paguen a final de mes i al cap de setmana tot per mi. La vida d'universitari és un luxe.

Deixo la roba per tot el passadís escampada mentre vaig tirant cap a la dutxa. M'estiro per tornar els músculs a lloc i m'arriba una peculiar olor d'humanitat, ja faig bé de banyar-me. Per sort l'ambientador del lavabo funciona a ple rendiment i una aroma a brisa oceànica inunda els meus pulmons. Molt millor. Quins cabells que tinc, tots

desordenats, potser seria hora que me'ls anés tallant. Ara no hi fa res, millor així, una mica de grenyes em donen un aire casual que els agrada prou.

—Hòstia!

L'aigua massa freda m'arrabassa la maledicció. Com a mínim ara ja no tinc cap dubte d'estar despert del tot. El sabó em cobreix ja tot el cos i el xampú dens s'encarrega de que la caspa desaparegui del meu cap. M'esbandeixo i surto. Tot i la fredor de la dutxa el mirall s'ha entelat i he de passar-hi la tovallola per poder veure-m'hi. Agafo l'escuma d'afaitar i la reparteixo per la meva cara, maquineta en mà faig desaparèixer la barba de tres dies. La loció pica i m'arrenca uns quants impropèris. Em poso una mica d'espuma al cabell i amb l'assegador no faig altra cosa que despentinat-me per convertir-me en la viva imatge de la naturalitat i la franquesa. M'enrosco la tovallola per cobrir-me de cintura en avall i surto descalç al passadís. Tot creuant el menjador em trobo el comandament a distància de la minicadena i l'encenc. Comencen a sonar els notes de *Tears don't fall*, veig la roba idònia a l'armari just quan arrenca el primer crit de la cançó. Hauria d'anar elegant, però prefereixo quedar-me en la informalitat refinada. Uns texans blau fosc rectes, senzills, sense esgarrinxades ni estar desgastats d'enlloc, una camisa negra un xic gran i una jaqueta de cuir que em posaré abans de sortir per la porta. Em calço amb unes botes de coll baix tan obscures com els meus cabells. Un mos ràpid a la cuina mentre miro les últimes notícies. Zàping, tan sols programes insulsos

amb presentadores que no deceben pas la meua vista, als meus ulls de cendra. Un últim repàs al mirall, una mica d'assecador per despentinat-me un xic més. Em poso la jaqueta, recullo la cartera, l'antifaç. Serà una festa clàssica si tothom hi apareix amb aquest tipus de màscares.

M'espera a baix la meua amant, l'única que estimo de debò, la dues rodes més fidel del món. Hi pujo i altre cop em beneeix amb aquell sentir de llibertat que em regala cada cop que m'hi enfilo i faig brogir-ne el motor. Ben aviat arribo a l'adreça, tots m'hi esperen ja amb les seves inseparables ampolles d'alcohol, els combinats duts de casa per estalviar, costum que perdura de la secundària ençà. Els de sempre, la majoria porten ja els colors pujats a la cara, la festa fa estona que ha començat per a ells.

—Entrem o preferiu quedar-vos aquí bevent? Les noies són dins, i potser que el guardéssiu per elles, que sinó aquesta nit no pillareu.

Tots riuen. M'animen. Aixequen els braços victorejant-me. Sóc una espècie d'heroi pel que es veu. Se m'aferren, en Justin i en Mike un per cada braç, i m'arrossegueu cap dins. Han begut, potser més que els altres. Pel que sembla enmig dels litres d'alcohol encara és capaç de parlar dignament en Justin, ja que em xiuxiueja a l'orella:

—He vist entrar la teua princesa, anava amb les noies del matí i unes quantes més.

Ja està, som dins. Depredador que busca la seva presa. Som al pis de dalt i veiem a baix una espècie de platea davant d'un petit escenari amb un DJ que punxa música

des del seu univers. La barra, ella recolzada en un extrem. Està sola amb cara avorrida, sent ignorada, esperant que li serveixin una beguda. Premi. Tinc l'oportunitat daurada.

—Eh, caçador, conquistador, diria que allà tens la teva *Barbie*.

En Mike no disposa de tan bones condicions com en Justin. Porto ja el meu antifaç, daurat, com els seus cabells, tot i que no pas tan brillant. No es mou, espera tan sols, mirant a totes bandes fastiguejada. Regla d'or: tota festa on vagis ha d'estar controlada, has de tenir-hi contactes. No és pas una excepció aquesta. Em poso al seu costat i miro al cambrer. De cua d'ull l'admiro. No, no crec que pugui decebre'm amb aquestes corbes.

—Ei, Carles, quant de temps!—un tòpic, ho sé, però conec tots els cambrers de totes els festes importants, i això sempre m'ajuda.

Demano per a mi i puc notar com ella em dedica una llambregada assassina, com qui no vol la cosa em giro i me la trobo mirant-me descaradament.

—Perdona, però em tocava a mi primer, ho sabies?

—Ah, no t'havia vist, perdona —mostrar desinterès, ni tan sols no sabies que ella existís—. Què vols prendre? Et convido per fer-me perdonar, va—ella em mira amb recel però li resulto familiar, perfecte: li he picat la curiositat.

—Fet! Un *mojito* ben carregat.

Va forta la nena. Em somriu amb uns llavis fins que prometen delícies, tenen un rosa pàl·lid que brilla amb la il·luminació del local. «Tik tok on the clock, but the party

don't stop». Per alguns al festa no s'atura, com diu la cançó, per mi tot just acaba de començar. En Carles ens serveix les begudes i em somriu tapant-se la cara amb els rínxols, ell ja se'ls coneix els meus trucs, mare meva si l'he ajudat cops al pobre desgraciat!

—Sortim a prendre l'aire? Està molt carregat l'ambient, no m'agrada el fum.

Pren la iniciativa, és bona la noia, m'està creant moltes expectatives. Deu ser sana si no li agraden els aires com aquest, o potser només ho fa servir com excusa, la veritat? M'és absolutament igual: és només una nit, i per ara promet. Porta un vestit negre, sense tirants, cenyit fins al cinturó i curt, però amb un xic de vol per baix. Unes sabates de taló del mateix color protegeixen uns peus petits de la intempèrie.

L'he dut fora, vull parlar amb ell, aquesta màscara daurada em resulta familiar, podria ser només un pressentiment, però diria que és el noi que m'encolomaven la Bec i la Niki, i realment tinc ganes de comprovar-ho. No m'ha dit pas que no, no es treu la careta i jo tampoc. L'antifaç em cobreix la part superior de la cara, de color celest, amb unes plomes ben ostentoses a la banda dreta. Ell és menys cridaner, daurat amb unes filigranes discretes a l'esquerra. Perfectament afaitat els seus llavis més aviat molsuts em somriuen.

—Nina de porcellana, de llavis pàl·lids i cabells d'or.

Es refereix a mi? Em descol·loca i me'l miro perplexa. Estem en un tros de carrer entre dos moreres, a prop d'un banc, a la llum d'un fanal. Tot desert tan sols les estrelles ens fiten geloses.

Se m'apropa. Ha agafat confiances ràpidament. He begut un xic, aquest matí m'he jurat que aquest seria un gran dia, el meu cor es curarà del tot, m'aprofitaré d'aquest noi que m'ha buscat. Em pren la beguda de les mans i l'arracona als nostres peus un tros lluny. Torna cap a mi amb les mans lliures. Una la posa en la meva cintura i encara redueix més distàncies, l'altra en el clatell. En els seus ulls de cendra llegeixo la vacil·lació d'una gota en el vent, els seus llavis es mouen un xic vers mi. Té por de prendre la iniciativa? És estrany en un noi. Decideixo ser jo qui s'acosta a ell, acarona la seva boca amb al meua i decanto el cap a l'esquerra, just per coincidir amb ell, per acoblar-nos a la perfecció. Tan sols necessitava veure que jo li ho permetia, que no li diria que no, tenia por de ser rebutjat.

És un gran dia. Les dotze han tocat mentre me'l trobava, no m'he decebut. M'abraça, fort. Ja no tem a una negativa, per ell s'han alçat totes les barreres. Tan sols vull llibertat. Què fa? S'allunya de mi, em deixa anar, el perdo. No m'atreveixo a obrir els ulls, no vull que sigui producte de la meua imaginació traïdora. El trobo, no ha marxat pas, les seves mans escalen pel meu coll, acaronen el meu cabell i deslliguen l'antifaç. Li brilla la mirada, les cendres ara són banyades per un doll d'aigua cristal·lina que no arriba a sortir.

—No m'he equivocat, ets tu.

Faig vibrar la meua veu com si fos víctima d'un atac d'emoció continguda. Ja està, al sac i ben lligada.

—Sabia que no m'equivocava, ets la d'aquest matí, la noia que he vist.

—De debò em miraves a mi?

—Com vols que no et mirés? Ets preciosa..., no podia veure ningú més, tothom ha desaparegut quan t'he descobert.

Un corrent d'aire fresc la fa tremolar i jo aprofito per aplicar la tàctica de protegir-la amb la meva escalfor, es sent a recer.

—Tens fred?

—Una mica sí...

Aquests ulls verds, immensos, em miren brillants. No sé si aquesta afirmació és i serà per sempre, però, si més no aquesta nit, m'ho toleraran TOT. La duc al banc i li poso la jaqueta de cuir sobre les espatlles, em regala un somriure de gratitud, sembla un àngel, tinc premi gran aquesta nit. Els tòpics i jo som amics íntims, ells sempre són allà, mai no m'abandonen. Ara és ella qui allarga les mans i em treu la màscara, somriu, encantada. Mil petons, entre carícies, la gent és oportuna i aquesta nit s'absté de passar pel carreró. Vainilla dolça i amarga, no em decep pas. Té una pell tan suau com el torrat que la cobreix, té unes pestanyes llargues que li fan els ulls profunds. És un somni. Comença a ser un destorb la baixa temperatura, també el desig, que creix amb la guspira de l'alcohol. Ho puc llegir en els seus boscos, en té tantes ganes com jo: som dues divinitats amb ganes de viure i gaudir, per què negar-nos-ho?

—Tinc la moto aquí, el pis buit, podríem donar-li una mica de vida, no?

Com a tota resposta em regala un petó al coll, un més amunt, va pujant fins que em mossega juganera l'orella.

Delerosa em fita i em fa un petó que recull la passió de tota la nit condensada. Per què no? Altre cop venero mentalment les pel·lícules de Hollywood que m'han ensenyat com aixecar una noia en braços. Primer s'espanta i se li escapa un petit xiscle graciós, però de seguida m'envolta amb els seus braços i es penja fortament de mi. La deixo amb delicadesa damunt la moto i li dono el casc, em veu alhora com una figura fraternal i com a l'amor idíl·lic que sempre ha desitjat; perfecte.

El silenci sembla haver-se fet amo de nosaltres, ella tan sols se m'abraça i quan baixo del vehicle em devora, afromada. Diria que part dels meus mèrits se'ls enduu l'arma per excel·lència dels caçadors de la meva casta. Pugem per l'ascensor, les mans recorren tots els racons, no existeixen límits. Obro la porta del pis i prou que em costa recordar-me de treure les claus del pany per entrar-les a casa. Tanco, darrere nostre, amb el xoc de les nostres esquenes contra ella. La roba cau, aquesta queda escampada per l'habitació.

La nit és presa per una olor de vainilla torrada, ara tan sols dolça, ara l'única que tinc en ment. M'obnubila, la faig meva, potser ella em fa seu. L'alcohol ens fa perdre part dels sentits, no sé pas quants cops m'apodero de les entranyes de la dea que acarono amb dolçor per por de que fugi a mitjanit, abans d'haver-ne libat tot el nèctar. Es mesclen alba i matí, hores es confonen amb minuts i distorsionen la percepció del món: ha trastornat el meu univers, vull

que cada nit faci el mateix. Creia que seria una noia típica, però penso aprofitar-ne tot el que pugui.

DOS MESOS MÉS TARD

—Dela, no siguis absurda, obre els ulls!

—Té raó la Niki, escolta, de bona font, tan sols vol les noies per cardar, segur que se n'ha anat amb unes quantes al llit mentre «està sortint» amb tu.

—Confio en ell, sé que no ho ha fet, m'estima.

Ja sé que és dolorós, que no t'ho vols creure, però és així i t'has de fer a la idea, és millor això que no pas que t'enganyis.

—Bec, saps què passa? Esteu geloses perquè no teniu a ningú que sigui capaç de suportar-vos! Si aprecieu l'amistat oblideu-vos del tema i si m'estic equivocant deixeu-me cometre els meus errors. Me'n vaig, ja m'ho fareu saber si us ho repenseu.

Marxo, sé que estan preocupades, que no té bona fama, també en desconfio jo, però no tinc alternativa. L'estimo, sé que em sentiria pitjor si el deixés escapar. Sé que li puc fer aprendre què vol dir estimar, sé que ho aconseguiré, sé que algun dia jo seré l'única per ell. En el fons alguna cosa deu sentir per mi, no em deu voler només per cardar, no?

UN ANY MÉS TARD...

—No em parlis així!

—I per què no ho hauria de fer?

—Perquè no hi tens cap dret.

—Llibertat d'expressió, et sonen aquestes paraules?

—I a tu respecte?

—Convertiràs això en una competició sobre qui treu més arguments barats?

—Deixaràs de comportar-te així algun dia?

—La veritat?

—No sé pas si vull sentir-la.

—Sí o no?

—Va, digues-la d'una vegada per a que pugui engegar-te.

—Si t'has de desfer de mi no te la diré pas.

—No ho faré si fas el favor de respectar-me més.

—Veus? Ja m'estàs dient què he de fer, ets una manipuladora!

—Jo? I què més?

—No em posaries pas condicions per estar amb tu si no en fossis.

—No te'n poso, només et demano que facis el favor de no tractar-me com si no fos ningú.

—I no ho faig.

—Em menysprees, no pots estar amb algú que et sigui un igual.

L'abraço entre els meus braços tot acaronent-li els cabells, mai no falla aquesta tàctica.

—T'odio, ets un imbècil.

—No tant com tu.

—Vols dir?

—Per això m'estimes.

M'abraça i en defugir-lo m'agafa la cara entre les mans i em contempla d'aquella manera seva.

Un tòpic entre tants «la mirada», li fa creure que només t'importa ella, que totes les rèpliques són un joc per fer les paus d'una manera especial i donar la impressió d'una relació forta, una que pot superar-ho tot.

M'encanta reconciliar-me amb ell, després de cada batalla la passió, el romanticisme i la dolçor creixen. Aquest moment perfecte comença amb aquest mirar-me seu, la seva manera de dir-me que per moltes discussions que tinguem el meu, el seu, el nostre amor està per sobre d'aquestes banalitats.

Li faig un petó, tímid, suau, amb naturalitat però calculant el moviment de cada múscul que hi intervé. Llavors ella se m'arrapa més; premi. Qualsevol dona veu en un gest com el meu disculpa, temor a ser refusat per part seva, vacil·lació, sinceritat i naturalitat. Teatre, una gran actuació que tinc assajada i estudiada, res més que una tàctica. Ella veu penediment en aquests llavis suaus i tímids i se m'aproxima d'aquella manera que..., com dir-ho...? Promet el premi GRAN.

Altre cop estic disposada a donar-li-ho de bon grat, me l'estimo tant..., tot i que no puc evitar pensar eventualment que tan sols són trucs per a assegurar-se sexe a la carta.

—No sé pas com pots estar-ne tan segur de que jo t'estimi, qui sap potser només et prenc el pèl.

—Ets transparent, et llegeixo la ment, per això ho sé— i li regalo un somriure victoriós.

És genial quan a ella li agafa per prendre la iniciativa, és la millor tornant-me boig. És la millor en tot el que ella vol. Em fa mil petons, baixa pel coll i puja fins l'orella. Em murmura lascivament en veu baixa i després em regala una petita mossegada com a penyora del que podria passar després.

Quants cops m'ho he fet ja amb ell...? M'havia promès a mi mateixa de no oblidar-ho, però em cal pensar-hi una estona fins recordar, tot i que un cop em concentro sóc capaç de reproduir cada vetllada sense ometre absolutament cap detall. Havia après a preparar una manera única d'insinuar-li les intencions que tinc, i pel que sembla ell ho entén a la perfecció. M'arronso a ell, fonent-m'hi, sense deixar gens de separació entre nosaltres.

—Anem a casa meva?

Em mira amb picardia i em diverteix, és graciós veure les noies intentant insinuar-se d'aquesta manera, fent-me pujar la temperatura com res no ho fa, és una sensació inigualable. Les dones complicades? Per favor, jo en tinc un màster. Dalt la moto anem a casa seva, no ens agrada que ens vegin amb actitud de parella pel carrer i això ja em va prou bé. Els homes som interessats i superficials? Sí, absolutament tots i cada un, podem mostrar-nos uns romàntics, poetes, cavallerosos, però sabeu què? Fingeixen. Aquests que aparenten el que no són negant la seva naturalesa o us prenen el pèl o bé s'enganyen a ells mateixos, així que mai no se'ls pot creure.

Arribem a la porta de casa i el veig delerós, la vida sota els pantalons no menteix pas, els homes són un vidre transparent

que sembla que es pugui creuar. No tenen sentiments? I tant, però els costa despertar-los i encara més acceptar-los. Dormen fins que troben a algú adequat, i ell m'ha trobat a mi. Enfilat les escales per pujar és una tortura. Quasi ni ens mirem i les paraules són escasses i pràcticament forçades, la comoditat de la intimitat és absolutament impagable

Però un cop passat el suplici de la interminable escala i hem tancat la porta rere nostre ella és meva altre cop. La devoro amb els meus petons, recorrent-la tota. El cabell de mel li cau damunt la cara i jo li aparto per poder llegir les seves voluntats en els ulls verds, l'he de tenir contenta si no vull perdre el premi gran. És el millor trofeu que he guanyat mai: corbes de por, somriure perfecte, sortida d'una pel·lícula al més pur estil Hollywood; i com a guinda rossa natural.

Els seus ulls profunds de cendra vaticinen totes les seves intencions i no penso negar-li'n pas ni una. Els meus dits s'entortolliguen bojament en el seu cabell absolutament negre i quan no ho fan estan ajudant-lo a treure's la camiseta fosca, deixant els perfectes abdominals a l'aire. Només de veure'ls se m'escapa un sospir. Aquest adonis és meu i només meu, és impossible que fingeixi tota l'estona, cada gest i cada paraula.

Víctima del meu teatre està disposada a tot, m'és tan senzill enganyar-les... La roba ha quedat estesa per tot el pis, són les molles de pa que ens retornaran a la porta des de la seva habitació. Em sorprèn desarmant-me damunt del llit, llençant-m'hi ella a mi enlloc de ser jo qui li ho faci a ella. Em somriu amb malícia i això encara m'excita més.

—Comencem?

L'he descol·locat i li ha agradat. Les sorpreses, sempre se'n queixa però bé que aquesta ha estat del seu gust. Ja no ens en queda de roba per perdre i se'm llença famèlic a sobre. No suporta que jo el domini, ha de ser ell, i a mi ja m'està bé. Prendre la iniciativa el provoca, però si m'imposés inauguraria la tercera guerra mundial...

Mai no s'imposa, jo no ho vull i ella tampoc. Sé que em prefereix dominant, la fa sentir més criatura del que ja és. La tinc al sac. Contra més joves més fàcil és enganyar-les i comprar la seva voluntat, és tan simple... Ara té quatre anys menys, aviat caducarà i me'n buscaré una de cinc, però la veritat és que aquesta princesa trastoca el meu món i dóna una nova dimensió a la terminologia sexe, i aquesta m'embogeix. Qui sap, potser la faig durar més que a la resta. Que els homes ens perdem per fotre un polvo? Que només busquem això? És clar, vendríem l'ànima al diable els cops que fes falta per poder cardar amb una noia com la que m'estic treballant, però a mi no m'ha calgut pas; ella ha vingut soleta a mi. Si estem desesperats no venem l'ànima al dimoni per una dea, ens conformem amb qualsevol que es presti; mesquí? No, realista.

Ja està, ell ha descarregat i a mi m'ha deixat satisfeta. E m devora per darrer cop a petons fent-me sentir estimada, no tan sols volguda com a nina inflable. Parant-m'hi a pensar això mai no em passarà amb ell, és impossible, em fa sentir estimada a tothora. «Obre els ulls, que només et vol per cardar!», a la merda l'opinió dels meus amics, ja podrien alegrar-se una mi-

queta per mi enlloc de tractar-me d'aquesta manera per pura enveja. Ja els agradaria trobar a algú de debò per poder deixar de consolar-se amb si mateixos. La veritat? No els podia ignorar i tampoc no ho puc fer ara.

L'he devorat i ara m'estiro al seu costat mentre ella m'abraça per la cintura i jo em faig una cigarreta per arribar a l'èxtasi absolut, com ja he dit abans: ella és la millor en tot, absolutament TOT. M'estic..., tornant addicta a ella? M'està..., despertant algun sentiment? Impossible! Tan sols té una manera de fer les coses increïble i la vull per a això.

Merda! El millor polvo de la meua vida i tinc les paraules dels meus amics rondant pel cap, horrible, terrible! La curiositat i la incertesa em maten. Ell s'ha alçat i m'obliga a despertar-me de l'encaterinament de veure'l davant meu d'aquesta manera, buscant la roba per marxar, per poder preguntar-li el dubte que em ronda. M'ha dit tants cops que m'estima..., però ara necessito sentir-ho més que mai.

—M'estimes?

El silenci omple la sala i sembla que la tensió es fa patent en l'ambient sense ser-hi convidada.

—La veritat és que no.

Me'n vaig tancant totes les portes rere meu, sentint les seves llàgrimes en l'eco de la casa. No m'ho puc permetre, sóc un vividor, l'amor està prohibit per mi, i aquesta criatura ha aconseguit l'impossible. Ho he de tallar d'arrel. La clau de la meua llibertat sexual? Mentir sempre a la pregunta que m'acaba de fer. En el fons tenim sentiments? Oblideu-ho, si en tenim els apartem, són inútils!

De debò la fredor és la clau? De debò som tan mesquins i interessats?

Em sona el mòbil, l'advertència d'un missatge de text seu fa pampallugues a la pantalla. Entre llàgrimes m'esforço per obrir-lo i llegir-me'l, per molt mal que pugui fer-me:

Tinc por, mai cap noia no m'havia fet sentir així, ajuda'm, et necessito, de debò. T'estimo.

L'he de creure? Puc fer-ho?

Un joc, de mirades, innocent, sense importància ni sentit, que havia acabat significant-ho to.